
Biblioteka „SAVREMENA PROZA” 37

Irvin Velš

TRAINSPOTTING

Naslov originala:
Irvine Welsh, *Trainspotting*

Copyright © Irvine Welsh, 1993.
First published as TRAINSPOTTING
by Jonathan Cape, an imprint of Vintage Publishing.
Vintage Publishing is a part of the Penguin Random
House group of companies.

Urednik
Nataša Anđelković

IRVIN VELŠ

TRAINSPOTTING

Prevela s engleskog
Jelena Miklja-Damjanović

III izdanje

BEOGRAD
2016

Izaberi život. Izaberi posao. Izaberi karijeru. Izaberi porodicu. Izaberi veliki jebeni televizor, izaberi mašinu za veš, kola, CD plejer i električne otvarače za konzerve. Izaberi zdrav život, nizak holesterol, i osiguranje za zube. Izaberi fiksnu kamatu za otplatu stana. Izaberi prvu kuću. Izaberi prijatelje. Izaberi trenerku i kofere koji se slažu. Izaberi odelo iz tri dela na zajam u raznim jebenim dezenima. Izaberi da budeš sam svoj majstor i da se pitaš ko si ti uopšte kog kurca nedeljom ujutro. Izaberi da sediš na tom kauču gledajući zatupljujuće, ubistvene igre na sreću, dok trpaš đubre od hrane u usta. Izaberi da istruliš na kraju svega, trošeći poslednje sate u nekom sumornom domu, kao neko koga se samo stide sebična, sjebana derišta koja si napravio da bi imao ko da te zameni. Izaberi budućnost. Izaberi život... Ali zašto bih ja hteo da uradim tako nešto? Ja biram da ne biram život. Ja biram nešto drugo. Zbog čega? Nema razloga. Kome trebaju razlozi kad imate heroin?

Posvećeno Ani

SKIDANJE

MOMCI NA DOPU, ŽAN KLOD VAN DAM, IGUMANIJA

Znoj se slivao s Bolesnika; drhtao je. Ja sam samo sedeo, buljio u TV, i trudio se da ne obraćam pažnju na kretena. Spuštao me je. Pokušavao sam da se usredsredim na Van Damov video.

Tipično za ovu vrstu filmova, priča je počela sa obaveznim dramatičnim uvodom. Napetost je porasla u drugom delu filma uvođenjem lošeg momka i povezivanjem ionako slabe priče u jednu celinu. Svejedno, bilo je pitanje trenutka kada će stari dobri Van Dam početi da mlati sve oko sebe.

– Rents. Moram do Igumanije – dahtao je Bolesnik, tresući glavom.

– A – rekao sam ja. – Sve što sam hteo je da mi se ludak skine s kičme, da ode i ostavi me na miru sa Žan Klodom. S druge strane, i ja ću početi da kriziram uskoro, i ako ova pizda uradi šemu, neće hteti ništa da mi da. Svi ga zovu Bolesnik, ne zato što je uvek bolestan kad nema gudre, već jednostavno zato što je ludak.

– Ajmo više jebote – izgovorio je očajno.

– Čekaj malo. Hteo sam da vidim kako Žan Klod razbija nekog arogantnog pedera. Ako sad odemo, neću stići da odgledam film. Biću previše odvaljen kad se budemo vratili,

a ionako bi to bilo nekoliko dana kasnije. Onda bi mi pukli kaznu u videoteci zato što kasnim s filmom koji nisam čak ni pogledao.

– Jebote, čoveče, moram da idem! – Počeo je da sikće i ustao. Otišao je do prozora, naslonio se na njega, teško dišući, s izgledom životinje koju gone. U očima mu se ogledala samo žudnja.

Isključio sam kutiju. Kakva šteta. – Eto šta je, jebena šteta – zarežao sam u pravcu te pizde. Kreten dosadni.

Zabacio je glavu unazad i uperio oči u plafon. – Daću ti ja pare da ga opet iznajmiš. Jebote, je l' to jedini razlog zbog kojeg si se tako umusio? Zbog pedeset jebelih penija? – Umeo je, pizda, da te natera da se osetiš kao prava stipsa.

– E, jeste. Nije u tome stvar – rekao sam ja, ali ne preterano ubedljivo.

– Jok i nije. Stvar je u tome da ja kriziram neviđeno, dok moj takozvani ortak namerno odugovlači, i uživa u tome! – Oči su mu izgledale kao dve fudbalske lopte i gledao me je u isto vreme preteći i molećivo; što je trebalo da me ubedi u moju takozvanu izdaju. Ako ikada doživim da imam decu, nadam se da me nikada neće gledati onako kako me gleda Bolesnik. Ne mogu ništa da mu odbijem kad je u tom fazonu, pizda.

– Nisam... – krenuo sam da se bunim.

– Obuci jaknu već jednom!

Na stanici nije bilo nijednog taksija. Bilo ih je samo onda kad ti nisu potrebni. Jebote, u sred avgusta meni se mrznu muda. Nisam još počeo da kriziram, ali sam na putu, to je bar jasno.

– Ovo je, kao, stanica. Ovo je, kao, jebena taksi stanica. Leti ih nikad nema. Razvoze debele, bogate krete, koji dođu na festival i mrzi ih da se prošetaju par stotina metara od jedne šugave crkvene sale do druge da bi videli svoju glupu

predstavu. Taksisti. Lopovčine... – Bolesnik je, u delirijumu i bez daha, mrmljao sebi u bradu, izbečenih očiju i nabreklih žila u vratu dok je istežao glavu ka Lit Vouku.

Konačno se jedan pojavio. Grupa klinaca u trenerkama i šuškvacima je stajala tamo duže od nas. Sumnjam da ih je Bolesnik uopšte video. Zaleteo se pravo nasred Vouka i zaurloao: – TAKSI!

– Ej! Koji ti je kurac? – Pitao je jedan od tipova u crnojlu-bičasto-plavoj trenerci sa kapuljačom.

– Ko te jebe. Mi smo prvi došli – odgovorio mu je Bolesnik, otvarajući vrata taksija. – Eno, stiže još jedan.

Pokazao je na crni taksi koji je stizao iz pravca Vouka.

– Imate sreće. Pederi.

– Ma, jebi se, budalo. Sklanjaj mi se s očiju! – Zarežao je Bolesnik dok smo se utrpavali u taksi.

– Vozi nas do Tolkrosa – rekao sam vozaču u trenutku kad se šlajmara zalepila za prozor.

– Izadi na ferku, pičko! 'Ajde, seratori! – Drao se tip u trenerci. Taksista je delovao nadrkano. Izgledao je kao pravi skot. Većina ih tako i izgleda. Samozaposleni su stvarno najgora stoka na svetu.

Napravio je krug i sjurio se niz Vouk.

– Pogledaj šta si sad uradio, kretenu lajavi. Sledeći put kad neko od nas bude išao peške kući, mogu da nas startuju ovi mali ludaci. – Bolesnik me je nervirao.

– Nije valjda da ti je frka od malih pedera?

Kreten mi je stvarno išao na živce.

– Jeste! Žešća mi je frka da me startuje grupa džibera dok idem sam! Šta ti zamišljaš, da sam Žan Klod Van nadrkani Dam? Prava si budalčina, Sajmone.

Obraćao sam mu se sa „Sajmone”, umesto sa „Saj” ili „Bolesniku” da bih naglasio ozbiljnost svojih reči.

– Hoću da vidim Igumaniju i boli me kurac za sve drugo.
Je l' ti jasno?

Kažiprstom je dodirivao usta, izbečivši oči na mene.

– Sajmon hoće da vidi Igumaniju. Čitaj mi s usana.

Onda se okrenuo i zabluljio u leđa taksisti, čekajući skota da vozi brže, tapšući se nervozno po butinama.

– Jedan od onih pedera je MekLin. Mlađi brat Dendija i Čensija – rekao sam.

– Jeste, kurac – odgovorio je, ali nije mogao da prikrije nervozu u glasu. – Ja poznajem Meklinove. Čensi je okej tip.

– Jeste ako mu ne diraš brata – rekao sam ja.

Međutim, nije me više slušao. Prestao sam da ga maltretiram jer sam znao da džabe trošim snagu. Zikra kroz koju je tiho prolazio je sada dostigla vrhunac i ništa što bih ja rekao ili uradio ne bi moglo čak ni da doprinese njegovoj mucu.

„Igumanija” je bio Džoni Labud; poznat još i kao Beli Labud, diler sa sedištem u Tolkrosu, koji je pokrivao šeme na Sajthilu i Vesterhilu. Kad sam već mogao da biram, više sam voleo da kupujem od Labuda, ili njegovog pomoćnika, Rejmija, nego od Tragača i grupe oko Murhausa i Lita. Obično su imali bolju robu. Džoni Labud je nekada, u stara dobra vremena, bio moj odličan ortak. Igrali smo zajedno fudbal za Porti Fistal. Sad je bio diler. Sećam se kako mi je jednom rekao: „U ovoj igri nema prijatelja. Samo saradnika”.

Mislio sam da preteruje, da se pravi važan, sve dok se i sam nisam navukao. Sad mi je potpuno jasno šta je hteo da kaže, pizda.

Džoni je bio i narkoman i diler. Morali ste da se nađete malo više na lestvici da biste pronašli dilera koji se ne radi. Džonija smo zvali „Igumanija” zbog toga što je imao najduži staž.

Uskoro sam počeo da se osećam usrano. Počeli su da me hvataju jaki grčevi dok smo se peli stepenicama do Džoni-

jevog stana. Znoj bi mi pokuljao iz pora svaki put kad bih načinio korak, sve dok nisam počeo da curim kao natopljeni sunder. Bolesnik je verovatno bio u još gore stanju, ali sam pizdu polako prestao da primećujem. Jedini razlog zbog kojeg sam bio svestan da se zaustavio, poguren, na ogradi ispred mene bilo je to što mi se isprečio na putu do Džonija i horsa. Borio se za vazduh dok se držao ljutito za ogradu, s izrazom lica kao da će da se ispovraća na stepenište.

– Je l' sve u redu, Saj? – Pitao sam nervozno, besan na pizdu što nas zadržava.

Skupio je oči i zavrteo glavom, mahnuvši mi rukom da ga ostavim na miru. Rekao sam mu da nema veze. Kad se čovek oseća kao on, niti mu se priča niti mu se slušaju drugi. Ne želite nikakvu frku uopšte. I ja sam bio u istom fazonu. Ponekad pomislim da ljudi postaju narkomani samo zato što podsvesno žude za malo tišine.

Džoni je bio načisto odvaljen kad smo se konačno popeli uz stepenice.

Sve je bilo spremno za rokanje.

Evo ga Bolesnik, i Rent koji boluje!

Smejao se, urađen kao zver. Džoni je često šmrkao kokain uz hors, ili bi napravio speed ball od mešavine horsa i kokaina. Bio je u fazonu da ga to podiže, što je bilo bolje nego da sedi i da po ceo dan bulji u zidove. Urađene budale mogu neviđeno da vas smaraju kad se ovako osećate, jer su previše odvaljeni da bi vas primetili i boli ih kurac što se vi mučite. Dok alkos u pabu želi da napije sve idiote oko sebe, pravog džankija (nasuprot povremenom korisniku koji želi saučesnika) boli kurac za sve.

Rejmi i Elison su već bili tamo. Eli je kuvala. Delovalo je obećavajuće.

Džoni je odskakutao do Elison i počeo da joj peva na uvce.

– Hej, lepoticice, šta to krčkaš...?

Okrenuo se ka Rejmiju koji je držao čvrstu osmatračnicu na prozoru. Rejmi je mogao da provali pandura u najvećoj gužvi, kao što ajkule mogu da osete nekoliko kapi krvi u okeanu.

– Pusti neku muziku Rejmi. Muka mi je više od novog Kostela, ali ne mogu da prestanem da puštam tu pizdu. Jebote, mnogo je dobar, majke mi.

– Udeni dupli kabl južno od Vaterlua – rekao je Rejmi. Taj kreten je bio talentovan da kaže nešto potpuno nevezano i besmisleno, od čega bi vam se mozak načisto sjebao dok krizirate i pokušavate da uradite šemu od njega. Uvek me je čudilo koliko je Rejmi u fazonu horsa. Rejmi me je podsećao na mog ortaka Teglu; obojicu sam uvek posmatrao kao klasične Acid Freaks, po temperamentu. Bolesnik je imao teoriju da su Tegla i Rejmi jedna ista osoba, iako su ličili do moga, samo zato što ih niko nikada nije video zajedno, mada su se kretali u istim krugovima.

Neukusni kreten je narušio zlatno narkomansko pravilo i pustio verziju „Heroina” s Lu Ridovog albuma „Rokenrol životinja”, koja je još bolnija za slušanje kad krizirate od original verzije na albumu „Velvet Andergraund i Niko”. Doduše, ova verzija bar nema deo sa škripavom violom Džona Kejla. To ne bih mogao da podnesem.

– Ej, jebi se Rejmi! – Eli se prodrala.

– Drži se čvrsto, opusti se, stresi sve sa sebe bejbi, stresi sve sa sebe draga... ulica kuvara, sablasna ulica, svi smo mi mrtvo belo meso... tresi se u ritmu keso... – Rejmi je spontano počeo da repuže njišući dupetom i kolutajući očima.

Onda se sagnuo ispred Bolesnika, koji se strateški postavio pored Eli, nijednog trenutka ne skidajući pogled sa sadržine

kašike koju je ona zagrevala iznad sveće. Rejmi je privukao Bolesnika k sebi, i snažno ga poljubio u usta. Bolesnik ga je odgurnuo, stresavši se.

– Jebi se! Pizdo glupava!

Džoni i Eli su se glasno smejali. I ja bih da se nisam osećao kao da mi neko istovremeno lomi svaku kosku u telu mengelama, a onda ih rastavlja tupom testerom.

Bolesnik je privezao Eli iznad lakta, očigledno da bi obezbedio i sebi mesto u redu, i potapšao ju je po veni na mršavoj, bledejoj ruci.

– Hoćeš da ja to uradim?

Klimnula je glavom.

Spustio je malo vate u kašiku, dunuo par puta da se rashladi i onda usisao oko pet ml kroz iglu, u špric. Ogromna jebena plava vena je izgledala kao da će da iskoči iz Eline ruke. Probio joj je kožu iglom i lagano ubrizgao samo malo, pre nego što je usisao krv nazad u penkalo. Usne su joj se tresle dok ga je molećivo gledala sekundu, dve. Bolesnikovo lice je bilo ružno, zlobno i zmijoliko, u trenutku kad joj je sabio ceo koktel u pravcu mozga.

Zabacila je glavu unazad, zatvorila oči i otvorila usta, ispuštivši jecaj kao da svršava. Bolesnikove oči su sada delovale nevino i zadivljeno, a na licu mu je bio izraz deteta koje je jedva dočekalo da svane jutro da bi moglo da otvori svoje rođendanske poklone. Oboje su izgledali neobično lepi i čedni pod lelujavim svetlom sveće.

– Ovo je bolje od karanja... ovo je bolje od svakog jebenog kurca na svetu... – Eli je dahtala, potpuno ozbiljna. To me je do te mere uznemirilo da sam morao da opipam sopstvene genitalije u pantalonama da proverim da li je sve tu. Doduše, od takvog pipanja mi je pripala muka.

Džoni je predao Bolesniku svoj pribor.

– Moći ćeš da se pukneš, ali samo ako budeš koristio ovaj pribor. Danas se igramo igre poverenja – nasmejao se, ali se nije šalio.

Bolesnik je odmahnuo glavom.

– Ja ne delim ni igle ni špriceve. Imam svoj pribor.

– To baš nije prijateljski. Rents? Rejmi? Eli? Šta vi mislite o tome? Je l' ti to hoćeš da kažeš da je krv Belog Labuda, Igumanije, inficirana virusom side? Povredio si moja nežna osećanja. Šta da ti kažem, ako nećeš da deliš, nema rokanja.

– Nasmešio se izveštačeno, iskezivši red kvarnih zuba.

Nisam mogao da verujem da to izgovara Džoni Labud. Ma, nema šanse da je to Labudić. Neki zli đavo mu se uselio u telo i zatrovao mozak. Ovaj lik je bio milion svetlosnih godina udaljen od nežnog šaljivdžije kojeg sam nekada poznavao kao Džoni Labuda. Dobar dečko, svi su govorili; uključujući i moju kevu. Džoni Labud se tako ložio na fudbal, tako je bio ležeran, da su uvek njega terali da pere dresove, a on se nikada u životu nije bunio.

– Usrao sam se da neću dobiti svoj šut.

– Jebote, Džoni, je l' ti čuješ sebe šta pričaš? Saberi se. Doneli smo jebenu kintu. – Izvukao sam novčanice iz džepa.

Ne znam da li je počela da ga peče savest ili se obradovao parama, ali na trenutak se opet pojavio onaj stari Džoni Labud.

– Šta ste se uozbiljili tako? Koji vam je kurac, momci, samo se šalim. Zar stvarno mislite da bi Beli Labud želeo da ispali svoje ortake? Samo napred, prijatelji. Pametnice moje. Higijena je važna – izgovorio je zamišljeno. – Je l' znate Gogzija? Ima sidu.

– Ozbiljno? – pitao sam. Uvek su kolali tračevi o tome ko ima sidu a ko nema. Ja sam ih obično ignorisao. Mada sam već od nekoliko ljudi čuo za Gogzija.

– Bez zezanja. Nije još uvek bolestan, ali je bio pozitivan na testu. Svejedno, ja sam mu rekao: „Nije kraj sveta Gogzi. Možeš da naučiš da živiš s virusom. Milion kretena živi tako bez ikakvih problema. Mogu da prođu godine pre nego što se razboliš”, rekao sam mu. „Neku budalu bez virusa sutra mogu da zgaze kola. Moraš tako da gledaš na to. Ne možeš tek tako da otkažeš svirku. The show must go on.” (Predstava mora da se nastavi).

Lako je filozofirati kad neka druga budala ima zatrovanu krv.

Uglavnom, Džoni je čak pomogao Bolesniku da zakuva i da se šutne.

Taman kad je Bolesnik bio na ivici da vrišti, ubo mu je venu, povukao malo krvi nazad u špric, i ispalio u njega eliksir života i smrti.

Bolesnik je čvrsto zagrlio Labuda, onda se polako odmakao i dalje držeći ruke obmotane oko njega. Bili su opušteni; kao ljubavnici u post-koitalnom zagrljaju. Sada je na Bolesnika bio red da pevuši Džoniju na uvce.

– Labude, kako te volim, o kako te volim, dobri moj stari Labude... – Neprijatelji od pre par minuta su sada bili najbolji ortaci.

Na mene je bio red da se šutnem. Trebalo mi je sto dana da nađem dobru venu. Moje plavuše ne stanuju blizu površine kao što je slučaj kod većine ljudi. Kad sam je konačno pronašao, prepustio sam se totalnom uživanju. Zamislite svoj najbolji orgazam, pomnožite to osećanje dvadeset puta, i opet nećete biti ni blizu. Moje suve, naprsle kosti su smekšale i postale tečne pod nežnim milovanjima predivnog heroina. Zemlja se pomerila, i to je trajalo.

Elison je počela da me ubeđuje kako treba da idem da vidim Keli, koja je navodno u depresiji od kad je imala abor-

tus. Iako joj ton nije bio prebacivački, to je rekla kao da sam ja imao nešto s Kelinom trudnoćom i njenim naknadnim prekidom.

– Što ja da idem da je vidim? To nema veze sa mnom – rekao sam pravdajući se.

– Ti si joj prijatelj, zar ne?

Bio sam u iskušenju da citiram Džonija i kažem da smo svi mi sada samo poznanici. Dobro je zvučalo u mojoj glavi: Sada smo svi samo poznanici. Činilo mi se da ta izjava prevazilazi naše džanki prilike; bila je brilijantna metafora za vreme u kojem živimo. Ipak nisam podlegao iskušenju.

Umesto toga sam se zadovoljio time da naglasim da smo svi mi Keleni prijatelji i postavio sam pitanje zbog čega se na mene svaljuje obaveza da je posetim.

– Jebote, Mark. Znaš da se loži na tebe.

– Keli? Ma, ne seri! – rekao sam, iznenađen, zaintrigiran i prilično postuđen. Ako je to istina onda sam ja i slep i glup.

– Istina je. Rekla mi je to sto puta. Stalno priča o tebi. Te Mark ovo, te Mark ono.

Mene skoro niko ne zove Mark. Obično me zovu Rents, ili još gore, Rent Bov¹. To je krajnje odvratno, da te tako zovu. Trudim se da ne pokažem koliko mi to ide na živce, jer bih samo ohrabrio pizde još više.

Bolesnik je slušao naš razgovor. Okrenuo sam se ka njemu.

– Je l' misliš da je to istina? Misliš da se Keli stvarno loži na mene?

– Svi znaju da se pali na tebe. Nije baš da je krila. Pravo da ti kažem, ne kapiram je. Ta bi mogla da ide kod lekara da pregleda glavu.

– Dobro je što si mi rekao, pizdo.

¹ muška kurva – *prim. prev*

– Ako ti hoćeš da sediš u zamračenim sobama po ceo dan i gledaš filmove na videu, ne primećujući šta se dešava oko tebe, nije na meni da ti otvaram oči za sve.

– Pa, meni nikad ništa nije rekla – požalio sam se, samosažaljevajući se.

– Hoćeš da ti nacрта? Ti baš ne poznaješ dobro žene, je l' da Mark? – Rekla je Elisa. Bolesnik se zlobno nasmejao.

Poslednja primedba me je uvredila, ali sam bio odlučan u tome da celoj stvari ne pridajem previše značaja, u slučaju da me lože, bez sumnje pod Bolesnikovom palicom. Ta bezobrazna pizda je posrtala kroz život postavljajući ovakve emotivne zamke svojim ortacima. Nije mi jasno kakvo je bolesno zadovoljstvo ludak nalazio u tome.

Uradio sam šemu od Džonija.

– Ovo sranje je čisto kao sneg – rekao mi je.

U prevodu je to značilo da ga nije *previše* sekao, sa *previše* otrova.

Uskoro je bilo vreme da idemo. Džoni mi je svašta lupetao na uvo; neke stvari koje nisam želeo da slušam. O tome ko je koga uradio za pare, o samoorganizovanim građanima za zaštitu morala, koji su svima zagorčavali život svojom anti-narkomanskom histerijom. Takođe je patetisao govoreći o svom životu i baljezgao o tome kako će se srediti i otići na Tajland gde žene znaju kako da se ponašaju prema frajerima, i gde možete da živite kao kralj ako imate belu kožu i nekoliko svežih novčanica u džepu. U stvari je izgovorio još mnogo gore stvari od toga, još ciničnije i nemoralnije. Rekao sam sebi, to opet đavo progovara iz njega, nije to Beli Labud. Ili možda jeste? Ko zna. Koga boli kurac.

Elisa i Bolesnik su razmenjivali kratke rečenice i zvučali kao da ugovaraju još jedan dop dil. Onda su se digli i izmarširali iz sobe zajedno. Izgledali su smoreno i nezainteresovano,

ali kad se nisu vratili, znao sam da su se karali u spavaćoj sobi. Izgleda da je za žene karanje s Bolesnikom nešto sasvim normalno, kao na primer razgovor ili čaj s drugaricama.

Rejmi je crtao bojicama po zidu. On je bio u svom svetu, što je njemu sasvim odgovaralo, a i svima ostalima.

Razmišljao sam o tome šta je rekla Elison. Keli je imala abortus tek pre nedelju dana. Ako bih otišao da je vidim, bilo bi mi gadno da je karam, pod pretpostavkom da bi ona uopšte htela to da radimo. Ali sigurno bi tamo bilo još nečega, neke tečnosti, parče toga, ili bi ona možda još uvek bila rovita. Verovatno sam se ponašao kao budala. Elison je bila u pravu. Nisam mnogo znao o ženama. U stvari nisam mnogo znao ni o čemu.

Keli je odsedala u Inču, do kojeg mi je trebalo previše vremena da stignem autobusom, a više nisam imao kinte za taksi. Možda sam odavde mogao da uhvatim autobus za Inč, ali nisam znao koji ide do tamo. Iskreno govoreći, bio sam previše urađen da bi se karao i previše odvaljen za priču. Kad je naišla „desetka”, uskočio sam u nju nazad do Lita i Žan-Klod Van Dama. Tokom cele vožnje sam se radovao, razmišljajući o tome kako će da odvali od batina onog zlikovca.

Narkomanske dileme br. 63

Puštam da me preplavi, ili ispere... da me očisti iznutra.

Ovo beskrajno more. Problem je u tome što ovaj divni okean nosi sa sobom tonu otrovnog đubreta... voda razblaži taj otrov, ali kad se okean povuče, ostavi za sobom svo to sranje, u mom telu. Uzima koliko i daje, spira mi endorfine, moje centre za otpor na bol; njima treba puno vremena da se oporave.

Tapete u ovoj usranoj sobi su odvratne. Ne mogu da ih podnesem. Mora da ih je postavio neki matori pre sto godina... sasvim prigodno, jer sam ja upravo to, na korak od groba, i reagujem sve sporije... ali sve je tu, sve nadohvat mog znojavog dlana. Špric, igla, kašika, sveća, upaljač, paketić sa praškom. Sve je okej, sve je lepo; ali se bojim da će ovo unutrašnje more uskoro da se povuče, ostavljajući svo ovo otrovno đubre, nasukano u mom telu.

Počinjem da pripremam još jedan šut. Dok drhtavom rukom držim kašiku iznad sveće i čekam da se belo istopi, pada mi na pamet; još malo kratkotrajnog mora, još malo dugotrajnog otrova. Ali ova misao nije ni blizu toga da me natera da prestanem da činim ono što mi je činiti.